

Sygn. akt IV KK 377/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Piotr Hofmański (sprawozdawca)

SSA del. do SN Dariusz Kala

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie K. M.

w przedmiocie wyrażenia zgody na rozszerzenie ścigania obywatela słowackiego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 kwietnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. M. był poszukiwany europejskim nakazem aresztowania wydanym przez Sąd Okręgowy w Bratysławie w dniu 20 marca 2007 roku, sygnatura OTp .../07, w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego o czyn polegający na tym, że w okresie od kwietnia 2004 roku do 28 grudnia 2004 roku zlecił innym osobom dokonanie zabójstwa J. G., w wyniku czego przy użyciu broni palnej zabici zostali H. B. oraz dziecko R. G. K.M. został zatrzymany w K. w dniu 27 października 2010 roku i tymczasowo aresztowany w celu przeprowadzenia postępowania mającego na celu jego wydanie stronie słowackiej (k. 8-10, tom I

akta związkowe III Kop 1.../10). Następnie Sąd Rejonowy w Trnawie zwrócił się o wykonanie europejskiego nakazu aresztowania z dnia 19 listopada 2010 roku, sygnatura 5T/8/2002 dotyczącego K. M., w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania w sprawie zarzutów wymuszeń rozbójniczych i pobicia. Sprawy połączono do wspólnego rozpoznania. W dniu 21 stycznia 2011 roku Sąd Okręgowy w K. postanowił o przekazaniu stronie słowackiej K. M. w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Bratysławie (w postanowieniu podano błędnie datę 22 sierpnia 2006 r. i sygnaturę OTP .../06), odmawiając jednocześnie, na podstawie art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k., jego przekazania na mocy europejskiego nakazu aresztowania z dnia 19 listopada 2010 r., sygn. .../2002 wydanego przez Sąd Rejonowy w Trnawie (k. 451-452, akt sygn. III Kop .../10). K. M. nie zrezygnował z zasady specjalności (k. 451-452, 468-472, tom IV, akta związkowe III Kop 153/10).

K. M. został 28 kwietnia 2011 r. faktycznie przekazany stronie słowackiej. Na terytorium Słowacji Sąd Powiatowy w Bratysławie zastosował wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, lecz wskutek wniesionego zażalenia Sąd Okręgowy w Bratysławie zwolnił K. M. postanowieniem z dnia 9 maja 2011 roku, sygnatura 2Tpo .../11. Następnie Sąd Powiatowy w Bratysławie postanowieniem z dnia 9 maja 2011 roku ponownie aresztował K. M. Poszukiwany wniósł zażalenie i Sąd Okręgowy w Bratysławie postanowieniem z dnia 19 maja 2011 roku, sygnatura Tos .../2011, zwolnił go z aresztu. Obecnie K. M. przebywa w Belize i jest poszukiwany przez władze słowackie międzynarodowym listem gończym.

Następnie Sąd Powiatowy w Nitrze zwrócił się do Sądu Okręgowego w K. z wnioskiem o rozszerzenie ścigania K. M. w zakresie dotyczącym ścigania za przestępstwo zabójstwa F. M., dokonane w dniu 3 października 1996 roku wspólnie z innym nieustalonym sprawcą. W przedmiotowej sprawie Sąd Powiatowy w Nitrze wydał nakaz aresztowania w dniu 2 marca 2012 roku, sygnatura 3 Tp/.../2012. Ponadto Wyspecjalizowany Sąd Karny z Bańskiej Bystrzycy zwrócił się do Sądu Okręgowego w K. z wnioskiem o rozszerzenie ścigania K. M. w zakresie dotyczącym ścigania za przestępstwo założenia i wspierania grupy przestępczej w okresie od 2004 roku do 2010 roku oraz przestępstwo dokonania zabójstwa P. C.

we wrześniu 2004 roku. Wyspecjalizowany Sąd Karny w Bańskiej Bystrzycy wydał w dniu 13 lipca 2012 roku międzynarodowy nakaz aresztowania, sygnatura Tp .../2012. Dodatkowo Sąd Powiatowy w Nitrze zwrócił się do Sądu Okręgowego w K. z wnioskiem o rozszerzenie ścigania K. M. w zakresie dotyczącym zarzutu współudziału w zabójstwie J. G. w dniu 20 marca 2003 roku. Sąd Powiatowy w Nitrze wydał międzynarodowy nakaz aresztowania w dniu 15 lipca 2011 roku, sygnatura 4Tp .../2011. Postępowania wszczęte z powyższych wniosków prowadzone pod sygnaturami [...] - z uwagi na tożsamość osoby objętej wnioskami - połączono do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą III Kop .../12.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 r., Sąd Okręgowy w K. na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. nie uwzględnił wniosków Sądu Powiatowego w Nitrze z dnia 10 sierpnia 2012 r., numer akt 21 Tp .../2012 i z dnia 16 listopada 2012 r., numer akt 6 Tp .../12 oraz wniosku Wyspecjalizowanego Sądu Karnego z Bańskiej Bystrzycy z dnia 17 sierpnia 2012 r., numer akt Tp .../2012, o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania K. M. za przestępstwa objęte przedmiotowymi wnioskami. Wobec niezaskarżenia przez żadną ze stron, wskazane postanowienie Sądu Okręgowego w K. uprawomocniło się.

Postanowienie to Prokurator Generalny zaskarżył kasacją na niekorzyść K. M., zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., art. 607za § 1 k.p.k. w zw. z art. 607p § 1 k.p.k. i art. 607r § 1 k.p.k., polegające na wyrażeniu błędnego poglądu prawnego, iż wniesienie aktu oskarżenia do właściwego sądu na terenie Republiki Słowacji przeciwko ściganemu K. M. spowodowało utratę mocy obowiązującej europejskiego nakazu aresztowania Sądu Powiatowego w Bratysławie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. OTp .../07, na podstawie którego ścigany został przekazany przez Sąd Okręgowy w K. organom Republiki Słowackiej i jednocześnie nieuzasadnionym odstępianiu od analizy wniosków Sądu Powiatowego w Nitrze z dnia sierpnia 2012 r., numer akt 21 Tp .../2012 i z dnia 16 listopada 2012 r., numer akt 6 Tp .../12 oraz wniosku Wyspecjalizowanego Sądu Karnego w Bańskiej Bystrzycy z dnia 17 sierpnia 2012 r., numer akt Tp .../2012 w zakresie wyrażenia uzupełniającej zgody na ściganie,

pod kątem zaistnienia ewentualnych przesłanek negatywnych określonych w art. 607p k.p.k. i art. 607r k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała uwzględnieniu, pomimo widocznej nieporadności, z jaką została zredagowana. Problemem wyjściowym było zrekonstruowanie zakresu, w jakim wolno było Sądowi Najwyższemu orzekać w niniejszej sprawie, przy uwzględnieniu rygorów wynikających z art. 536 k.p.k. W tej perspektywie stwierdzić trzeba w pierwszej kolejności, że Prokurator Generalny zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w K. w całości, na niekorzyść osoby ściganej K. M., formułując zarzuty obrazy art. 607e § 3 k.p.k., art. 607za § 1 k.p.k. w związku z art. 607p k.p.k. i art. 607r § 1 k.p.k. Przepisów tych Sąd Okręgowy w sposób oczywisty jednak nie naruszył, względnie naruszyć nie mógł, ponieważ z treści zaskarżonego postanowienia i jego uzasadnienia wynika, iż w ogóle nie przystąpił do rozpoznawania wniosków sądów słowackich o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania K. M. Ze względów formalnych uznał bowiem wyrażenie takiej zgody za niedopuszczalne, choć w sentencji postanowienia niekonsekwentnie orzekł o nieuwzględnieniu wniosków. I tak, odnosząc się do kwestii naruszenia przepisów wskazanych w kasacji, należy zauważyć, że:

- art. 607e § 3 k.p.k. w ogóle nie ma zastosowania w układzie procesowym występującym w niniejszej sprawie. Dotyczy on bowiem sytuacji, w której sąd polski orzeka w sprawie osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania do Polski przez organ sądowy innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i formułuje odstępstwo od zasady specjalności, umożliwiające ściganie w zakresie wykraczającym poza pierwotne przekazanie osoby ściganej;

- art. 607za § 1 zdanie pierwsze k.p.k. jest przepisem określającym właściwość sądu polskiego do wydania postanowienia w przedmiocie wniosku właściwego organu sądowego państwa wydania nakazu o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania. Ponieważ sądem, który uprzednio wykonywał europejski nakaz aresztowania w sprawie, był Sąd Okręgowy w K., tenże Sąd pozostawał właściwy do orzekania o wyrażeniu zgody na rozszerzenie ścigania, w związku z czym nie naruszono reguł określających właściwość sądu;

- art. 607 za § 1 zdanie drugie k.p.k. wskazuje na odpowiednie stosowanie przypisów art. 607p k.p.k. i art. 607r § 1 k.p.k., jednak następuje to dopiero wówczas, gdy sąd merytorycznie rozpoznaje wniosek organu sądowego państwa wydania nakazu i w związku z tym bada obligatoryjne i fakultatywne przesłanki odmowy wyrażenia zgody, co – jak wiadomo – w sprawie nie mało miejsca.

Sąd Najwyższy uznał jednak, że wymóg formalny kasacji określony w art. 526 § 1 k.p.k. spełniony został poprzez zaprezentowanie „opisowej” formy zarzutu kasacyjnego, która wprawdzie zupełnie nie koresponduje z wyliczonymi w zarzucie przepisami procesowymi uznanymi przez Prokuratora Generalnego za naruszone, niemniej pozwala na odczytanie rzeczywistego powodu, dla którego wniesiona została w sprawie kasacja. Należy bowiem przyjąć, iż za rażące naruszenie prawa procesowego uznane zostało zaniechanie przystąpienia do merytorycznej oceny wniosków sądów słowackich, zamiast czego Sąd Okręgowy w K. skoncentrował się niepotrzebnie na trybach procedowania przez sądy słowackie, co z uwagi na zasadę wzajemnego uznawania powinno – co do zasady – pozostawać poza polem rozważań sądu polskiego. Jak wynika z uzasadnienia kasacji, zdaniem jej autora, Sąd Okręgowy w K. powinien w szczególności przyjąć, że wydany w sprawie europejski nakaz aresztowania jest ważny, a w konsekwencji powinny zostać merytorycznie rozpoznane wnioski sądów słowackich. Tak sformułowanym zarzutem autor kasacji trafia niewątpliwie w sedno sprawy, co nie oznacza, że jego zapatrywania w przedmiotowej kwestii Sąd Najwyższy w pełni podziela.

Wyjściowo należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy w pełni zgadza się z kluczowym założeniem tkwiącym u podstaw zaskarżonego postanowienia, według którego nie jest możliwe orzekanie w przedmiocie wniosku o rozszerzenie ścigania osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, jeśli nieskuteczny bądź nieważny jest ów nakaz.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywania autora kasacji, jakoby Sąd Okręgowy w K. niepotrzebnie zagłębił się w problematykę ważności europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Powiatowy w Bratysławie w dniu 20 marca 2007 r., sygn. OTp .../07, miast zająć się analizą przesłanek decydujących o wyrażeniu zgody na rozszerzenie ścigania. Sąd Najwyższy w pełni podziela zapatrywania wyrażone w uchwale składu siedmiu

sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r., sygn. I KZP 21/06 (OSNKW 2006, nr 9, poz. 77), według której sąd polski, przed przystąpieniem do weryfikacji przesłanek odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania (w tym przypadku odpowiednio: wyrażenia zgody na rozszerzenie ścigania) nie jest zwolniony od zbadania, czy europejski nakaz wydano prawidłowo. To badanie – jak podkreśla Sąd Najwyższy – z uwagi na zasadę wzajemnego uznawania, powinno następować wyjątkowo, nie powinno obejmować elementów o charakterze ocennym, takich na przykład jak istnienie uzasadnionego podejrzenia, że osoba ścigana popełniła zarzucane jej przestępstwo, lecz kwestii tego rodzaju, jak np. kompetencja organu sądowego państwa do wydania nakazu. Konfiguracja proceduralna występująca w rozpoznawanej sprawie bez wątpienia wskazuje na taką potrzebę.

Problemem w sprawie jest w ocenie Sądu Najwyższego nie to, że Sąd Okręgowy w K. zajął się problematyką ważności europejskiego nakazu aresztowania wydanego w sprawie K. M., lecz to, że zajął się nią nie dość wnikliwie, zaś wnioski, do których doszedł, nie usprawiedliwiają zaniechania badania sprawy przez pryzmat przesłanek dopuszczalności odmowy zgody na rozszerzenie ścigania. Sąd Najwyższy wyraża stanowcze przekonanie, że **uwzględniając treść i sens zasady wzajemnego uznawania, należy uznać za możliwe zakwestionowanie prawidłowości wydania europejskiego nakazu aresztowania jedynie wówczas, gdy dojdzie do stanowczego ustalenia, że jest on nieważny lub prawnie nieskuteczny**. Nie jest zaś wystarczające z tego punktu widzenia przypuszczenie, że nakaz ów „może być nieważny” (s. 8 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Zdaniem Sądu Najwyższego niewłaściwe jest też w tym kontekście korzystanie z trybu przewidzianego w art. 607z k.p.k., co uczyniono w celu pozyskania odpisu orzeczenia Sądu Najwyższego Republiki Słowacji z dnia 18 listopada 2012 r. (*nota bene*, wbrew twierdzeniu prokuratora, nie mającego w niniejszej sprawie większego znaczenia). Zastosowanie tego trybu, pozwalającego zresztą na orzekanie w sytuacji braku pełnej jasności co do okoliczności sprawy (art. 607z § 2 k.p.k.), jest dopuszczalne w zakresie informacji niezbędnych w sprawie z merytorycznego punktu widzenia. W układzie procesowym występującym

w rozpoznawanej sprawie chodzi tymczasem o uzyskanie pełnej jasności co do okoliczności mającej charakter czysto formalny.

Nie jest też trafnym argumentem „fakultatywny” charakter wyrażenia zgody, o której mowa w art. 607za § 1 k.p.k., do czego odwołuje się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Decyzja w tym przedmiocie nie ma – co do zasady – charakteru fakultatywnego. Wyrażenie zgody następuje bowiem zawsze, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie okoliczności wymienione w art. 607p lub art. 607r § 1 i 3 k.p.k., przy czym te, które wymieniono w pierwszym z przywołanych przepisów, zawsze prowadzą do odmowy wyrażenia zgody na rozszerzenie ścigania, zaś te, o których mowa w drugim, mogą być podstawą niewyrażenia zgody.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy w K. dogłębnie przeanalizuje okoliczności, które mają znaczenie decydujące dla stwierdzenia, czy europejski nakaz aresztowania wydany w dniu 20 marca 2007 r. jest w świetle przepisów prawa słowackiego ważny, czy też nie. Nie jest w tym przedmiocie wystarczające odwołanie się do stwierdzenia zawartego w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego w Bratysławie z dnia 9 maja 2011 r., sygn. 2 Tpo .../2011, które dotyczyło wprost prawidłowości zastosowania wobec K. M. środka zapobiegawczego, a nie ważności europejskiego nakazu aresztowania. Z większą niż dotąd wnikliwością Sąd Okręgowy w K. powinien pochylić się nad rozwiązaniami przyjętymi w słowackich ustawach z 2004 r. i z 2010 r. oraz nad zawartym w tej ostatniej ustawie unormowaniem intertemporalnym i jego zastosowaniem w sytuacji, gdy ustawa nowa weszła w życie już po wniesieniu aktu oskarżenia w sprawie. Istotnym wydaje się z tego punktu widzenia także i to, czy wniesiony w sprawie akt oskarżenia obejmował tylko czyn, co do którego nastąpiło przekazanie K. M. stronie słowackiej na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 stycznia 2011 r., czy także czyny, co do których zachodziła (i nadal zachodzi) potrzeba uzyskania zgody na rozszerzenie ścigania.

Do dyspozycji Sądu Okręgowego w K. pozostają ponadto uprzednio już pozyskane informacje od słowackiego przedstawiciela w Eurojust oraz stanowisko opracowane przez Prokuratora Generalnego Republiki Słowacji (V2 Gn .../13-7). Gdyby miało się to, z uwagi na szczególną konfigurację faktyczną i skomplikowanie

materii prawnej, okazać nazbyt trudne, brak jest przeszkód do sięgnięcia po opinię biegłego z zakresu słowackiego prawa karnego procesowego. Zasada *iura novit curia* odnoszona jest wszak jedynie do prawa polskiego (S. Waltoś, P. Hofmański, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2013, s. 343).

Jeżeli w wyniku przeprowadzonej analizy Sąd Okręgowy dojdzie do wniosku, że wobec ich niedopuszczalności brak jest prawnych możliwości rozpoznania wniosku sądów słowackich o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania, wnioski te powinien pozostawić bez rozpoznania, dając tym samym wyraz przekonaniu, że brak jest podstaw do ich merytorycznego rozpoznania. W przeciwnym wypadku Sąd Okręgowy w K. przystąpi do rozpoznania rzeczonych wniosków przez pryzmat obligatoryjnych i fakultatywnych przesłanek odmowy przekazania osoby ściganej określonych w art. 607p i art. 607r k.p.k., które znajdują odpowiednie zastosowanie w sytuacji określonej w art. 607za § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w postanowieniu.

Uzasadnienie zdania odrębnego SSN Wiesława Kozielowicza złożonego od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. IV KK 377/13.

Nie zgadzam się z rozstrzygnięciem zawartym w powołanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego, ani z uzasadnieniem tego stanowiska.

Uważam, że kasację Prokuratora Generalnego, wniesioną na niekorzyść K. M., od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. III Kop .../12, należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojego postanowienia przyznaje, że cyt. „Prokurator Generalny zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w K. w całości, na niekorzyść osoby ściganej K. M., formułując zarzuty obrazy art. 607e § 3 k.p.k.,

art. 607za § 1 k.p.k. w związku z art. 607p k.p.k. i art. 607r § 1 k.p.k. Przepisów tych Sąd Okręgowy w sposób oczywisty jednak nie naruszył, względnie naruszyć nie mógł, ponieważ z treści zaskarżonego postanowienia i jego uzasadnienia wynika, iż w ogóle nie przystąpił do rozpoznawania wniosków sądów słowackich o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania K. M. Ze względów formalnych uznał bowiem wyrażenie takiej zgody na niedopuszczalne, choć w sentencji postanowienia niekonsekwentnie orzekł o nieuwzględnieniu wniosku”. W tej części w pełni podzielam ten pogląd większości składu orzekającego. Również akceptuję ustalenie Sądu Najwyższego, w którym cyt. „Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywania autora kasacji, jakoby Sąd Okręgowy w K. niepotrzebnie zagłębił się w problematykę ważności europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Powiatowy w Bratysławie w dniu 20 marca 2007 r., sygn. OTp .../07, zamiast zająć się analizą przesłanek decydujących o wyrażeniu zgody na rozszerzenia ścigania”. Oczywistym jest bowiem w świetle treści uchwały Składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r., sygn. I KZP 21/06, że Sąd Okręgowy w K. przed przystąpieniem do weryfikacji wniosku o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania był zobligowany dokonać ustaleń czy europejski nakaz aresztowania wydano prawidłowo. W realiach sprawy, zwłaszcza mając na uwadze postawę strony słowackiej w trakcie postępowania, nie mogę natomiast zgodzić się z twierdzeniem Sądu Najwyższego, iż Sąd Okręgowy w K. problematyką ważności europejskiego nakazu aresztowania zajął się cyt. „nie dość wnikliwie”.

Mój sprzeciw budzi też przyjęta w postanowieniu wykładnia art. 536 k.p.k. Odnosząc się bowiem do treści zarzutu kasacji Sąd Najwyższy z jednej strony słusznie stwierdza, że:

- 1) art. 607e § 3 k.p.k. w ogóle nie ma zastosowania w układzie procesowym występującym w niniejszej sprawie. Dotyczy on bowiem sytuacji, w której sąd polski orzeka w sprawie osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania do Polski przez organ sądowy innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i formułuje odstępstwo od zasady specjalności, umożliwiające ściganie w zakresie wykraczającym poza pierwotne przekazanie osoby ściganej;

- 2) art. 607za § 1 zdanie pierwsze k.p.k. jest przepisem określającym właściwość sądu polskiego do wydania postanowienia w przedmiocie wniosku właściwego organu sądowego państwa wydania nakazu o wyrażenie zgody na rozszerzenie ścigania. Ponieważ sądem, który uprzednio wykonywał europejski nakaz aresztowania w sprawie, był Sąd Okręgowy w K., tenże Sąd pozostawał właściwy do orzekania o wyrażeniu zgody na rozszerzenie ścigania, w związku z czym nie naruszono reguł określających właściwość sądu;
- 3) art. 607 za § 1 zdanie drugie k.p.k. wskazuje na odpowiednie stosowanie przypisów art. 607p k.p.k. i art. 607r § 1 k.p.k., jednak następuje to dopiero wówczas, gdy sąd merytorycznie rozpoznaje wniosek organu sądowego państwa wydania nakazu i w związku z tym bada obligatoryjne i fakultatywne przesłanki odnowy wyrażenia zgody, co - jak wiadomo - w sprawie nie mało miejsca.

Z drugiej zaś strony Sąd Najwyższy „odczytał” jako cyt. „rzeczywisty powód dla którego kasacja została wniesiona” to, iż cyt. „za rażące naruszenie prawa procesowego uznane zostało, zaniechanie przystąpienia do merytorycznej oceny wniosków sądów słowackich, zamiast czego Sąd Okręgowy w K. skoncentrował się niepotrzebnie na trybach procedowania przez sądy słowackie, co z uwagi na zasadę wzajemnego uznawania powinno - co do zasady - pozostawać poza polem rozważań sądu polskiego”.

Takie postąpienie Sądu Najwyższego mogę obrazowo określić jako włożenie króliczka do cylindra tylko po to aby następnie stwierdzić, wyciągając go z cylindra, że w cylindrze był jednak króliczek. Sąd Najwyższy tak „odczytując” zarzut kasacji wniesionej na niekorzyść, niewątpliwie zastosował instytucję art. 118 § 1 i 2 k.p.k. W świetle prezentowanego w niektórych orzeczeniach Sądu Najwyższego poglądu dokonując interpretacji zarzutów kasacyjnych przez pryzmat art. 118 § 1 i 2 k.p.k. ocenia się, oprócz zakresu i treści zarzutu podniesionego przez autora kasacji, którym jest przecież zawsze wykwalifikowany podmiot, nawet i to przeciwko któremu orzeczeniu kasacja została wniesiona (por. OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 61, OSNKW 2003, z. 9-10, poz. 88). Jestem przeciwnikiem „odczytywania treści” kasacji przez pryzmat art. 118 § 1 i 2 k.p.k., gdyż w ten sposób bardzo łatwo niweczy się gwarancyjny wymóg z art. 536 k.p.k. Ten ostatni przepis przecież głosi,

że granice orzekania Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację tworzą granice zaskarżenia (zakres zaskarżenia) oraz podniesione zarzuty. W przedmiotowej sprawie mamy nadto do czynienia z kasacją wniesioną na niekorzyść. Rozpoznając zaś kasację Sąd Najwyższy może orzec na niekorzyść oskarżonego, tylko wtedy, gdy tę kasację wniesiono na jego niekorzyść oraz tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w kasacji lub podlegających uwzględnieniu z urzędu (uchybień wymienione w art. 439 k.p.k.).